

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 1

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 1	1
1. Către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint	1
2. Bogat în El	3
3. Lipsa de unitate în adunare	5
4. Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu	7
5. Cine se laudă, să se laude în Domnul	9

1. Către Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint

1 Corinteni 1.1-3: Pavel, apostol chemat de Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosten, către adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, către cei sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, împreună cu toți cei care, în orice loc, cheamă Numele Domnului nostru Isus Hristos, Domn și al lor și al nostru: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos!

Acum începi cu a doua epistolă din Noul Testament. În prima epistolă, Epistola către Romani, s-a vorbit mai ales despre relația ta personală cu Dumnezeu. Dacă nu ai citit încă această epistolă, îți recomand să o citești mai întâi cu atenție.

În prima epistolă către Corinteni, după cum vei vedea, se acordă cea mai mare atenție Adunării și locului tău în ea. De aceea, această epistolă se leagă bine de Epistola către Romani. Ca și credincios, nu trebuie să-ți cauți calea separat de ceilalți credincioși. Este foarte important să descoperi că credincioșii aparțin împreună. Cel puțin așa vede Dumnezeu. Această epistolă oferă un răspuns clar cu privire la modul în care trebuie să arate aceasta în practică.

În această epistolă vei întâlni o mare varietate de teme. Cele mai multe se referă la modul în care ar trebui să funcționeze Adunarea în practică, adică la modul în care trebuie să se desfășoare totul în Adunare. Și pentru că faci parte din Adunarea lui Dumnezeu, tot ceea ce scrie în această epistolă este foarte important și pentru tine.

În exterior, Adunarea nu mai este de mult o unitate. Există nenumărate grupuri și biserici. Cred că te preocupă marea întrebare: „Unde pot găsi locul în care Adunarea se strânge laolaltă?” Nu-ți voi da o adresă, dar aș dori să cercetăm împreună ce spune această epistolă despre strângerea laolaltă a credincioșilor (deoarece ei formează Adunarea). Când vei descoperi ce spune Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, despre aceasta, va fi deja ceva mai ușor să găsești acest loc. Să vedem mai întâi ce ne spune Biblia în privința aceasta. Nu poți evita să nu participi la o adunare creștină. Tu nu poți

Capitolul 1

fi creștin singur. Alegerea pe care trebuie să o faci nu este ușoară: în multe locuri există lucruri bune, dar și lucruri greșite, pentru că în toate aceste locuri se adună oameni, care pot greși.

Aș vrea să-ți spun ceva despre întrebările pe care mi le-am pus eu când căutam acest loc. Ceea ce îți voi spune acum nu este o interpretare a versetelor pe care le avem în fața noastră. Este mai degrabă o reflecție generală despre strângerea laolaltă a Adunării. Prima mea întrebare era: „Este vorba acolo despre Domnul Isus?” A doua era: „Poate Duhul Sfânt să lucreze liber acolo?” A treia era: „Are Cuvântul lui Dumnezeu autoritate acolo?” A patra era: „Se adună acolo Adunarea sau sunt oameni care au stabilit în prealabil anumite lucruri într-un anumit mod, cu care trebuie să fii de acord înainte de a putea face parte din ea?”

Prin harul lui Dumnezeu, am găsit acest loc. Dar trebuie să-mi pun mereu aceste întrebări, pentru că se poate întâmpla ușor ca adunarea credincioșilor să nu mai fie în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată gândurile, dar noi putem foarte bine să ne schimbăm și să ne abatem de la Cuvântul Său.

Cu regret, acest lucru s-a întâmplat de-a lungul întregii istorii a Bisericii. Aceasta este cauza marii sciziuni din Adunare, pe care o vezi în jurul tău; și ceea ce este și mai trist: lumea vede aceasta, iar cel mai trist este că și Domnul Isus vede aceasta. Când întâlnești credincioși care vor să se adune doar ca credincioși – nici mai mult, nici mai puțin – poți găsi și acolo lucruri care nu sunt în acord cu Biblia. Adunarea perfectă nu se găsește pe pământ. Da, așa este, dar Biblia ar trebui să aibă autoritate în Adunare, adică credincioșii ar trebui să fie dispuși să lase ca greșelile care s-au strecurat să fie corectate prin Cuvânt. Asta încearcă Pavel aici, în epistola către Corinteni.

Dacă gândești că apostolul Pavel putea să indice adunarea din Corint ca exemplu ideal și că putea să spună despre această adunare: „Oameni, faceți ca cei din Corint”, te înșeli. Adunarea din Corint era departe de a fi perfectă. Corintenii nu erau exemplul ideal al modului în care ar trebui să se adune și să trăiască împreună ca adunare. Lucrurile erau destul de nepotrivite și dezordonate acolo. Atât căsătoria, cât și Cina Domnului, pentru a menționa doar câteva aspecte, nu erau practicate în mod creștinesc, iar Pavel le arată aceasta în mod clar în această primă epistolă.

Dar, oricât de ciudat ar părea, trebuie să ne bucurăm că credincioșii din Corint se comportau atât de rău. Știi de ce? Pentru că noi nu suntem mai buni și acum avem o epistolă în Biblie în care putem citi cum trebuie să ne comportăm unii cu alții și cu teme precum căsătoria și Cina Domnului. Din fericire, din a doua epistolă, pe care Pavel le-a scris-o credincioșilor din Corint, putem afla că ei l-au ascultat.

Așa funcționează și astăzi. Întreaga epistolă este la fel de valabilă ca atunci. Mulți creștini sunt de părerea că astăzi nu mai putem să ne strângem laolaltă așa cum Pavel o prezintă și o prescrie aici. Mai mult, ei gândesc că această epistolă era valabilă doar pentru credincioșii din Corint și că noi înșine putem decide cum vrem să procedăm astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este însă clar în această privință. Și dacă crezi că Cuvântul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile (și de ce nu ai crede asta?), atunci provocarea pentru tine este să experimentezi că este cu adevărat posibil să ne adunăm așa cum este descris în această epistolă.

Primele trei versete indică deja amploarea enormă a epistolei. Ea este adresată „adunării lui Dumnezeu ... împreună cu toți ... din orice loc”. Așadar, ceea ce este scris credincioșilor din Corint se aplică fiecărei adunări locale de pe pământ, unde este invocat Numele Domnului Isus Hristos. În plus, este vorba de Adunarea lui Dumnezeu, nu a vreunui om. Dacă este Adunarea lui Dumnezeu, este clar că El hotărăște cum trebuie să fie lucrurile acolo. Când oamenii încep să

Capitolul 1

stabilească propriile reguli în Adunarea lui Dumnezeu, confuzia nu poate lipsi. Aceasta se vede clar în întreaga creștinătate.

Dar mai există un alt motiv pentru starea proastă din Corint. Credincioșii de acolo nu se separaseră de lume. În versetul 2, ei sunt numiți „sfînți” și „sfînți chemați”. Și tu ești unul dintre ei. Prin urmare, consecința trebuie să fie că și tu te porți la fel. Dacă uiți că Dumnezeu te vede astfel, există un mare pericol să permiți din nou lucrurile lumești în viața ta. Aceasta este valabil și pentru o adunare locală. Dacă ea uită că este o adunare a lui Dumnezeu și că, prin urmare, nu mai aparține lumii, tot felul de influențe lumești pot pătrunde din nou în ea. Există numeroase exemple în această epistolă.

Citește din nou 1 Corinteni 1.1-3. - Cum poți fi sigur că te afli în locul unde Adunarea se strânge laolaltă?

2. Bogat în El

1 Corinteni 1.4-9: Mulțumesc Dumnezeului meu întotdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Hristos Isus; pentru că în toate ați fost îmbogățți în El, în orice cuvânt și în orice cunoștință (după cum mărturia lui Hristos a fost întărit în voi), astfel încât nu vă lipsește nici un dar al harului, așteptând descoperirea Domnului nostru Isus Hristos, care vă va și întări până la sfârșit, ca să fiți de neînvinuit în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la comuniunea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.

Înainte de a se adresa credincioșilor din Corint cu privire la lucrurile greșite care erau la ei, Pavel mulțumește mai întâi pentru lucrurile bune care erau la ei. El face aceasta în aproape toate scrisorile sale. O învățătură importantă pentru noi! Când observăm lucruri care nu sunt bune la alții, suntem înclinați să ne concentrăm doar asupra lor. Atunci există pericolul să nu mai observăm lucrurile bune pe care le are celălalt. Când simțim nevoia să vorbim cu cineva despre ceva greșit, ar trebui să începem prin a-i spune lucrurile bune. Astfel, atmosfera conversației va fi propice pentru a primi bine indicațiile asupra lucrurilor greșite.

Ceea ce spune Pavel aici despre credincioșii din Corint este important. Dar observă bine că el îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ceea ce ei au primit de la El. El nu-I mulțumește lui Dumnezeu pentru felul în care ei au folosit darurile Lui. Ei le-au folosit greșit. Aceasta va deveni clar pe parcursul scrisorii. Faptul că le-a vorbit în acest fel trebuia să-i facă să se rușineze.

Harul lui Dumnezeu, care le-a fost dat în Hristos Isus, este pe primul loc. Din acesta provin toate binecuvântările și toată bogăția pe care le-am primit. Nu este ceva ce am meritat. Când Dumnezeu dă ceva, este întotdeauna legat de Domnul Isus. Dumnezeu nu dă niciodată ceva separat de El. Pentru Dumnezeu, Domnul Isus este în centrul gândirii și acțiunilor Sale. Prin toate lucrurile, Dumnezeu vrea să-L glorifice și vrea ca noi să participăm la această glorificare. Fii atent la asta, pentru că o găsești peste tot în Biblie. O poți observa și în versetele următoare. Ei deveniseră bogați în toate privințele, dar în El. Cunoști tu ceva din aceste bogății? Unele sunt enumerate acum.

Prima bogăție este: „în orice cuvânt”. Pavel le-a vestit Evanghelia, rostind cuvintele care veneau de la Dumnezeu. Ei le-au primit. În acest fel, cuvintele lui Dumnezeu au ajuns la ei. Nu este o bogăție nespus de mare să ai în mâini întregul Cuvânt al lui Dumnezeu? Dumnezeu nu a reținut

Capitolul 1

nimic din ceea ce era util să știi. Dar este o diferență între a ține ceva în mâini și a-l cunoaște cu adevărat.

Ei bine, credincioșii din Corint erau „îmbogățiți ... în... și în orice cunoștință”. Aceasta este a doua bogăție. Ei știau foarte multe. Cunoașterea nu este atât o chestiune a minții, cât a inimii. Nu este vorba despre câte versete din Biblie poți recita din memorie (oricât de important ar fi acest fapt!), ci despre o Persoană. „Orice cuvânt” și „orice cunoștință” se referă la mărturia lui Hristos. Hristos trebuie să fie în centrul studiului tău al Cuvântului și al creșterii cunoașterii tale. Ceea ce Dumnezeu dă, El îți dă pentru ca tu să vezi mai mult din Domnul Isus.

De aceea, credincioșii din Corint – aceasta este a treia bogăție – nu duceau lipsă de niciun dar al harului. Fiecare dar al harului trebuie să contribuie la gloria lui Hristos. Dacă însă credinciosul folosește un dar al harului pentru a străluci și a primi glorie pentru sine, el abuzează de acest dar, iar Dumnezeu îl va pedepsi pentru aceasta. Dumnezeu nu dă gloria Sa „altuia” (Isaia 42.8).

O a patra bogăție este așteptarea „descoperirii Domnului nostru Isus Hristos”. Descoperire înseamnă: a ieși din ascuns, astfel încât ceva să devină vizibil. Domnul Isus nu este acum vizibil pentru ochiul nostru omenesc. Dar asta se va schimba odată. El va apărea din nou în această lume, „și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1.7). Atunci El nu va mai veni ca un copil, așa cum a făcut-o prima dată. El va veni în putere și în mare glorie. Dar descoperirea Domnului Isus are și un alt aspect. Cu puțin înainte ca Domnul Isus să se arate public lumii, credincioșii vor fi arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5.10). Atunci va ieși la iveală tot ce au spus, făcut și gândit credincioșii din Corint.

Dacă ar fi luat asta la inimă, ar fi început imediat să trăiască altfel. Conștiința lor ar fi fost cu siguranță muștrată în privința modului în care au folosit bogățiile primite. Acest aspect al descoperirii Domnului Isus este important și pentru tine, aceasta îți va fi clar. Cum te porți cu ceea ce ai primit de la Domnul?

Din fericire, aici se spune și (și aceasta este a cincea bogăție) că Domnul Isus te va „întări până la sfârșit”. Acest „întări” înseamnă că El are grijă de tine, te ține cu tărie și nu te lasă. El Și-a arătat grija față de tine prin faptul că a luat asupra Sa judecata lui Dumnezeu, pe care tu o meritați. El Își dovedește grija față de tine și prin faptul că te ascultă în fiecare zi când Îi vorbești și că îți vorbește când citești Cuvântul Său. Grijă Lui se manifestă într-o multitudine de lucruri din viața ta de zi cu zi.

Toată această purtare de grijă are ca scop ca tu să fii „de neînvinuit” în ziua venirii Lui (a șasea bogăție). Desigur, asta nu înseamnă că acum poți trăi cum vrei, pentru că odată totul va fi bine. Nu, este exact invers! Dacă știi că El Se îngrijește ca în viitor să nu fie nimic de reproșat în tine, atunci vei dori cu bucurie ca nici acum, în prezent, să nu fie nimic de reproșat în tine.

Pavel încheie cuvintele sale introductive cu o referire la credințioșia lui Dumnezeu. Este întotdeauna o mare încurajare să ne amintim de credințioșia lui Dumnezeu atunci când suntem necredincioși. Nu este vorba de a ne înfrumuseța necredințioșia. Aceasta reiese și din cuvintele care urmează. Dumnezeu credincios nu poate aproba faptul că copiii Săi sunt necredincioși chemării cu care El i-a chemat. Aici se spune foarte clar: suntem chemați „în comunitatea cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru”.

În trecut, ne simțeam bine exclusiv în forme de comunitate în care Hristos nu era „elementul unificator”. Nu trebuie să fie neapărat forme păcătoase de comunitate, deși în anumite cazuri poate

fi chiar așa. Iată câteva exemple. Probabil ai trăit într-un cerc de fani ai sportului, cu care discutai în detaliu despre sportul tău preferat sau îl practikai. Sau poate făceai parte din fanii motocicletelor, care nu puteau vorbi despre altceva decât despre motoare. Sau poate erai membru al unui club de hobby și împărtășeai pasiunea ta cu alți membri ai clubului. Sau poate că barul era locul unde te întâlneai cu cei care împărtășeau aceleași idei ca tine. Erau anumite forme de comunitate în care întâlneai oameni care găseau aceeași satisfacție ca tine în aceleași lucruri. Dar asta s-a schimbat radical când L-ai cunoscut pe Domnul Isus. Acum aparții în primul rând unei comunități în care totul „se învârt” în jurul Domnului Isus. Tot ceea ce faci trebuie să poarte amprenta Lui. Cu cât Îl iubești mai mult, cu atât vei îndepărta mai mult lucrurile greșite din viața ta. Atunci te vei bucura din ce în ce mai mult de comuniunea cu El, o comuniune pe care o vei experimenta în curând în cer, în eternitate, într-un mod desăvârșit.

Citește din nou 1 Corinteni 1,4-9. - Numește și alte bogății pe care le-ai primit în Domnul Isus. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ele!

3. Lipsa de unitate în adunare

1 Corinteni 1,10-17: Vă îndemn dar, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți desăvârșit uniți în același gând și în aceeași părere. Pentru că mi s-a arătat despre voi, frații mei, prin ai Cloei, că între voi sunt certuri. Vorbesc dar despre aceasta, că fiecare dintre voi zice: – „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu, al lui Apolo!” – „Și eu, al lui Chifa!” – „Și eu, al lui Hristos!” Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați? Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe nici unul dintre voi, afară de Crisp și de Gaiu, pentru ca nimeni să nu spun că am botezat pentru numele meu. Da, am botezat și casa lui Ștefana; încolo, nu știu dacă am mai botezat pe altcineva. Pentru că Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia; nu în înțelepciunea cuvântului, ca să nu fie făcută zadarnică crucea lui Hristos.

Ceea ce a spus Pavel în versetul 9 despre comunitatea cu Isus Hristos este punctul de plecare pentru versetele pe care tocmai le-ai citit. El a trebuit să-i mustre pe credincioșii din Corint pentru că uitaseră că există o singură Persoană care îi unea. Pavel accentuează mustrea sa prin adăugarea: „pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos”. Prin aceasta, el vrea să spună că mustrea sa este susținută în totalitate de autoritatea Domnului Isus. Îți poți imagina că aceasta trebuie să-i fi impresionat foarte mult pe credincioșii din Corint. Era necesar, deoarece Numele Domnului Isus nu mai era singurul Nume pentru ei. Alte nume deveniseră importante pentru ei: Pavel, Apolo, Chifa (versetul 12). Din această cauză, ei nu mai vorbeau „în același fel”. „A vorbi în același fel” nu înseamnă a folosi același ton sau aceleași cuvinte. Este vorba despre conținutul a ceea ce se spune! Conținutul ar trebui să fie același: ar trebui să se refere la aceeași Persoană. Domnul Isus vrea să fie unic pentru ai Săi. Nu-I este de ajuns să aibă un interes împărțit în adunare.

Consecința unui interes împărțit este apariția sciziunilor. Când credincioșii nu-și mai îndreaptă privirea numai spre El, aceasta duce la dezbinare. Ei nu mai formează o unitate adevărată. În exterior, totul pare să fie încă un întreg; credincioșii se adună încă în aceeași clădire sau încăpere, dar în interior apar fisuri. O clădire care are fisuri pe pereții interiori trebuie reparată, altfel fisurile se vor mări și va exista pericol de prăbușire. De aceea, Pavel continuă cu îndemnul la „reparare”: trebuie să fiți „desăvârșit uniți”. Aceasta poate fi realizat prin revenirea la a fi una în gândire și în ceea ce privește țelul. Toate lucrurile care au adus dezbinare trebuiau îndepărtate, și trebuiau să se concentreze din nou asupra unei singure Persoane. Din fericire, în Corint existau și credincioși

Capitolul 1

precum membrii familiei Cloe, care erau foarte întristați de dezbinarea care domnea acolo. Ei se întrebau ce ar putea face. Probabil că s-au rugat mult. Cred că Domnul le-a arătat că ar trebui să-i scrie lui Pavel. Este și cel mai bun lucru pe care îl putem face. Când în adunare se întâmplă lucruri care nu sunt bune, trebuie să „îl întrebăm pe Pavel”. El a primit mesaje speciale de la Domnul despre Adunare.

Deci, dacă te preocupă întrebări speciale despre Adunare, trebuie să citești mai ales epistolele lui Pavel din Biblie. Credincioșii din Corint au primit un răspuns, și îl vei primi și tu. Soluția problemelor nu constă în a le evita sau a te prefăca că nu există. Când te confrunți cu probleme, spune-I mai întâi Domnului și ascultă ce îți va spune El. Nu cred că membrii casei lui Cloe i-au scris lui Pavel pe ascuns, pentru că Pavel spune foarte deschis de la cine a auzit despre situația din Corint. Cei din casa Cloe nu erau bârfitori. Erau cu siguranță persoane de încredere, de la care Pavel putea să se aștepte să-i dea o imagine corectă a situației din Corint. Altfel, Pavel nu ar fi reacționat în acest fel față de credincioșii de acolo.

Ce bine că au existat și ce bine că mai există, pentru că astfel de oameni sunt și astăzi de aur în Adunare. De cele mai multe ori, ei nu sunt apreciați în Adunare și sunt considerați deranjați, pentru că atrag atenția asupra lucrurilor greșite. Dar este foarte important ca acest lucru să se întâmple. Atunci, cel puțin se lucrează la remedierea problemelor!

Erau certuri între ei, credincioșii se certau. Cauza era faptul că în Corint se formaseră diferite grupuri, fiecare având predicatorul său preferat. Un grup se simțea puternic atras de Pavel; el era omul lor. Ce taine putea el dezvălui! Un alt grup îl urma pe Chifa (adică Petru). Ce om, atât de plin de energie! Un alt grup era de partea lui Apolo. Ce orator era acest om! Și mai erau și cei care spuneau că ei sunt ai lui Hristos. Aceștia erau cei mai răi. Poate că pentru noi sună ciudat, dar așa era. Pavel enumeră aici patru grupuri, fiecare având un lider. Îți poți imagina că Hristos este unul dintre ei? Cum ar putea El să fie pus pe picior de egalitate cu vreun om? Dar exact asta făceau credincioșii din Corint. Hristos este făcut aici liderul unui grup, la fel ca Pavel, Petru și Apolo! Prin aceasta, acest grup spunea: „Noi suntem singurii care avem dreptate. Cine se alătură lui Pavel, Apolo sau Petru nu este de-al nostru.” Dar fiecare credincios aparține lui Hristos, chiar dacă (cu regret) s-a alăturat unuia sau altuia dintre grupurile care se numesc după un anumit slujitor al lui Hristos. Nu-L putem încadra pe Hristos într-o categorie (la fel cum nici slujitorii Lui nu au vrut să se afle în fruntea unei partide). Când Pavel spune că Hristos nu este împărțit, el vrea să spună că Hristos nu poate fi revendicat ca lider al vreunei partide.

Poți recunoaște cu siguranță această imagine în creștinătate. Ce dezbinare! Un grup se numește după Luther, altul după Calvin. Există, de asemenea, grupuri și biserici în care oamenii se adună doar pentru că sunt de acord cu anumite părți sau teme din Biblie, în timp ce alții, care nu sunt de acord cu acestea, nu se pot alătura lor. Chiar și un creștin care se numește „creștin” (= de la Hristos) pentru a se diferenția de alți creștini cade în greșeala menționată. Domnul Isus este Singurul prin care toți creștinii aparțin împreună – dar acest fapt a trecut din ce în ce mai mult pe planul secund. Prin aceasta nu vreau să spun că tu ar trebui să te prefaci că aceste ziduri ale bisericilor și aceste grupuri nu există. În niciun caz nu ar trebui să te lași încadrat într-o categorie. Arată că vrei să aparții numai Domnului Isus și că ești conștient de unitatea cu toți credincioșii, indiferent de biserica sau grupul din care fac parte. Pavel nu vrea să fie liderul unui partid. La urma urmei, nu el a fost răstignit pentru credincioșii din Corint! Ei nu-i datorează lui mântuirea lor! El a avut doar privilegiul de a le aduce mesajul mântuirii.

În versetul 13 se vorbește pentru prima dată în acest capitol despre cruce. Aceasta se va face și mai des. Când îți amintești de cruce, gândește-te la judecata pe care Dumnezeu a pronunțat-o acolo asupra omului. Când omul este judecat, nu mai este loc pentru lipsă de unitate, pentru că lipsa de unitate vine de la om. Ei nu au fost botezați în numele lui Pavel! Atunci i-ar fi aparținut doar foarte puțini oameni, pentru că el botezase doar câțiva; ei ar putea fi numărați pe degetele de la o mână. Pavel nu spune asta pentru a diminua importanța botezului, ci pentru că se consideră pe sine neimportant. Pentru el, numai Hristos are importanță. Pentru oameni poate fi foarte important de cine au fost botezați, dar în realitate acest fapt este complet nesemnificativ. Prin botez, cineva este adăugat la Hristos. Este vorba despre El și nu despre cel care botează. Pavel nu primise de la Hristos misiunea de a boteza. Această misiune fusese dată celor doisprezece ucenici, care L-au însoțit pe Domnul Isus pe pământ. Misiunea, pe care Pavel a primit-o de la Hristos, era să propovăduiască Evanghelia. Aceasta nu trebuia să se facă prin înțelepciunea oratoriei, pentru că atunci persoana lui Pavel ar fi ieșit din nou în prim-plan și crucea lui Hristos ar fi devenit fără putere. Crucea lui Hristos, asta este important! Crucea înseamnă mult mai mult decât mântuirea ta ca păcătos.

Când privești crucea, vezi, pe de o parte, cum Dumnezeu sfânt urăște păcatul și vezi judecata Lui nemiloasă asupra păcatului. Pe de altă parte, prin cruce vezi marea Lui dragoste pentru tine, pentru că acolo vezi ce a avut Mântuitorul pentru tine în suferința Lui insondabilă, în mila Lui infinită și în umilirea Lui profundă. De asemenea, acolo vezi, pe de o parte, colaborarea diabolică dintre răutatea fără margini a lui satan și omul căzut în păcat și, pe de altă parte, cum omul, în mândria sa, este înlăturat, păcatul este îndepărtat, iar satan este învins și biruit. Crucea este locul unde judecata s-a dezlănțuit și unde Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. Da, acolo, pe cruce, a fost pusă temelia unui cer nou și a unui pământ nou, unde gloria lui Dumnezeu va străluci în vecii vecilor.

Citește din nou 1 Corinteni 1.10-17. - Gândește-te la minunea crucii! (Fă asta des!)

4. Hristos, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu

1 Corinteni 1.18-25: Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu. Pentru că este scris: „Voi nimici înțelepciunea înțelepților și voi înlătura priceperea celor pricepuți”. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este certărețul veacului acestuia? N-a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? Pentru că, întrucât, în înțelepciunea lui Dumnezeu, lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred. Pentru că iudeii, în adevăr, cer semne și grecii caută înțelepciune, dar noi Îl predicăm pe Hristos răstignit: pentru iudei, poticnire; și pentru națiuni, nebunie; dar pentru cei chemați, și iudei și greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii.

În aceste versete, Pavel prezintă contrastul dintre vechea și noua viață. Pentru el, nu există cale de mijloc. Crucea nu permite calea de mijloc. Este vorba despre a fi pierdut sau a fi mântuit. Între acestea se află crucea.

„Cuvântul crucii” nu este popular, cel puțin nu așa cum îl prezintă Dumnezeu în Cuvântul Său. Eu îl numesc crucea veche. Adesea, în predicarea Evangheliei, marginile ascuțite ale cuvântului crucii sunt îndepărtate, acesta este făcut mai atrăgător și nu este prezentat în mod atât de radical. Eu

Capitolul 1

numesc aceasta crucea nouă. Crucea nouă permite omului să continue să trăiască cu principii de viață neschimbate. El continuă să se preocupe de propria plăcere, doar că multe lucruri au acum o tentă creștină. Crucea veche, pe de altă parte, nu lasă nimic din om. Ea este simbolul disprețului și al rușinii. În vremea când Domnul Isus trăia în Israel, poporul era stăpânit de romani. Pedepșa romană pentru un criminal era crucificarea. Este cea mai crudă pedeapsă capitală pe care ne-o putem imagina. Cel condamnat la moarte pe cruce era dus cu crucea pe spate pe străzile orașului până la locul execuției. El își lua rămas bun de la familie și de la cunoscuți. Nu se mai întorcea. Crucea nu cunoștea compromisul, nu slăbea nimic, nu scutea nimic, omora omul odată pentru totdeauna. Credincioșii din Corint uitaseră adevăratul înțeles al crucii. Certurile și dezbinarea lor arătau aceasta foarte clar. Dar cum este în cazul tău? Una este să știi că ești mântuit prin cruce, dar să trăiești conform acesteia este cu totul altceva.

Pentru lume, pentru cei pierduți, cuvântul crucii este o nebunie. Ei nu înțeleg semnificația crucii. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a ocupat de bunăvoie acest loc, pentru a împăca cu Dumnezeu pe oamenii vrăjmași, este o nebunie pentru oamenii care sunt orbi față de propria lor păcătoșenie și față de un Dumnezeu sfânt. Dar pentru tine, crucea era puterea lui Dumnezeu prin care ai fost mântuit. Toată înțelepciunea, filozofia lumii, nu a putut să ofere nimănui mântuirea. S-a filozofat mult (și se filozofează încă) despre cine este omul și cum poate deveni fericit. S-au formulat și se formulează încă multe teorii, una mai impresionantă decât alta. Dar deja în Vechiul Testament, Dumnezeu a spus că va distruge înțelepciunea înțelepților și va îndepărta priceperea celor pricepuți (Isaia 29.14).

Înțelepciunea omului este ceva care provine din om însuși. În Efeseni 4.17-19 putem citi ce este omul fără Dumnezeu. Cum ar putea un astfel de om să spună vreodată ceva judicios despre originea, existența și viitorul omului? Toate gândurile omului despre sine și din sine și toată căutarea omului după adevărul despre sine fără Dumnezeu sunt fără sens. Cine se încrede totuși în acest mod de gândire și îl admiră – și acesta era cazul credincioșilor din Corint – nu înțelege nimic din înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu procedează altfel. Dumnezeu nu poate folosi nimic, absolut nimic de la omul căzut în păcat pentru a-l îmbunătăți și a face din el un nou început. Chiar și cineva, pe care l-am considera cel mai înțelept om, nu va putea niciodată să înțeleagă ceva despre Dumnezeu cu mintea sau intelectul său. Dumnezeu nu Se adresează în primul rând minții omului, ci conștiinței sale. Cine vrea să-L înțeleagă pe Dumnezeu cu mintea, Îl judecă pe Dumnezeu. Cum ar putea un om să-L înțeleagă vreodată pe Dumnezeu cu mintea! Dar cine lasă pe Dumnezeu să-i vorbească conștiinței sale, recunoaște că este invers: Dumnezeu îl judecă. Un astfel de om capătă o perspectivă asupra înțelepciunii lui Dumnezeu, așa cum se exprimă ea în „nebulă predici”. Nu este nebunie să ascultăm ceva, care îți este adus în cuvinte, pe care nu-l poți vedea, atinge sau înțelege logic cu mintea omenească? Nu, pentru că odată ce ai crezut în adevărul acestor cuvinte, ești cu adevărat mântuit.

Iudeii voiau mai întâi să vadă semne sau dovezi palpabile, înainte de a crede. Grecii voiau mai întâi să înțeleagă logic cu mintea, înainte de a crede. Dar asta nu este, desigur, credință. Credința este încrederea în Dumnezeu. Tu ai încredere că Dumnezeu are cele mai bune intenții pentru tine, chiar dacă El te judecă și trebuie să te pedepsească. Astfel de contradicții nu pot fi dovedite prin semne sau înțelese logic cu mintea, dar pentru credință, toate acestea se găsesc în Hristos, Cel răstignit. Iudeii nu voiau un astfel de Eliberator. Imaginează-ți: mândria lor, Mesia lor, care trebuia să alunge vrăjmașul (romanii) din țară, a murit pe cruce. Grecii meditau profund asupra naturii omului și credeau în propriile lor idei despre aceasta. Imaginează-ți: o ființă atât de înaltă ca omul trebuia să fie mântuită de ceva atât de disprețuit precum un Om răstignit!

Dar cei chemați de Dumnezeu – cum ești și tu acum, fie că ești iudeu sau păgân – știu cu siguranță că mântuirea vine numai prin cruce. Pe cruce îl vezi pe Hristos. În El s-au arătat puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu nu poate fi comparată cu puterea musculară a unui om. Ea se manifestă prin faptul că Domnul Isus a biruit păcatul, moartea și pe satan. Vrajmașul a fost învins, nu prin putere, ci prin jertfa Domnului Isus pe cruce. Aceasta este o biruință definitivă. Este puterea dragostei divine, care a venit la tine în Domnul Isus și te-a câștigat pentru El. Numai Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a putut concepe o astfel de cale de mântuire pentru păcătoși. Niciun om nu ar fi putut ajunge la această idee. Atâta timp cât omul nu este atins în conștiința sa, va încerca întotdeauna să-și modeleze viața prin propria putere și după propria înțelegere. Până în prezent, s-a dovedit că toată rațiunea umană nu a dus la o lume fericită. Știm că aceasta nu va reuși niciodată. În fiecare zi se dovedește că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât a oamenilor și că slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât a oamenilor. Tu ai înțeles și ai experimentat că „nebunia lui Dumnezeu” ți-a adus mântuirea în situația ta fără speranță și că „slăbiciunea lui Dumnezeu” a fost puterea care te-a scos din mizeria ta și te-a adus la inima Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 1.18-25. - Compară nebunia omului cu înțelepciunea lui Dumnezeu.

5. Cine se laudă, să se laude în Domnul

1 Corinteni 1.26-31: Pentru că, uitați-vă la chemarea voastră, fraților: că nu sunt mulți înțelepți potrivit cărnii, nu mulți puternici, nu mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și pe cele disprețuite și pe cele care nu sunt, ca să desființeze pe cele care sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus, care a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, „Cine se laudă să se laude în Domnul”.

Credincioșii din Corint erau în mod evident încă în căutarea înțelepciunii, puterii și onoarei. Pavel se referă la aceste trei lucruri în versetul 26. El le amintește momentul în care Dumnezeu i-a chemat. Când Dumnezeu i-a chemat prin Evanghelie, aparțineau ei claselor sociale superioare? Erau mulți înțelepți, puternici și respectați printre ei? Tocmai acești oameni consideră că nu au nevoie de Evanghelie și ignoră chemarea lui Dumnezeu.

Înțelepciunea omenească, gândirea omului, este foarte apreciată. Filozofii dau impresia că pătrund în partea invizibilă, intangibilă a creației, în timp ce pentru Dumnezeu nu au niciun loc. Și dacă Îi acordă un loc lui Dumnezeu, acesta este doar locul pe care ei I-l atribuie. În înțelepciunea omului, omul este foarte apreciat, iar Dumnezeu, singurul înțelept, este desconsiderat.

Mulți oameni se lasă impresionați de putere. Ei ar dori să aibă ei înșiși o anumită formă de putere. În lume, puterea este întotdeauna exercitată prin bani și violență. Dacă te supui puterii, o faci întotdeauna în interesul propriu. Dacă nu o faci, ieși în pierdere; dacă o faci, o faci în avantajul tău. Ochii omului sunt ațintiți spre aceasta. Prin aceasta, omul nu-L vede pe Dumnezeu, își reglează propria viață, nu are nevoie de Dumnezeu și declară astfel puterea lui Dumnezeu ca fiind ceva care nu este putere.

Capitolul 1

Mulți oameni se străduiesc să aibă *prestigiu* sau *onoare*. Privesc cu invidie oamenii care ocupă o poziție înaltă sau care au primit distincții speciale. Prestigiul face omul mare, iar Dumnezeu, căruia numai Lui Îi revine onoarea, este uitat.

Majoritatea oamenilor, care sunt mântuiți prin Evanghelie, nu fac parte dintre cei înțelepți, puternici și respectați. Din fericire, însă, există printre ei și oameni care își recunosc vina înaintea lui Dumnezeu și sunt mântuiți. Biblia ne dă un exemplu în acest sens: Iosif din Arimateea. Se spune despre el că era un „consilier onorabil” care aștepta Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 15.43). Dar, în general, cei care se refugiază la Domnul Isus sunt cei care nu mai știu ce să facă în viața lor, cei care nu au reușit (compară cu 1 Samuel 22.2). Așa era, în orice caz, în cazul credincioșilor din Corint. Pavel vorbește despre „lucrurile bune ale lumii”, „cele slabe ale lumii”, „cele de jos ale lumii” și „cele disprețuite” ca fiind genul de oameni pe care Dumnezeu i-a ales. Expresii de acest gen nu lasă loc pentru îngâmfare. Prin ele, Dumnezeu vrea să-i facă de rușine pe cei înțelepți și puternici care nu au reușit să salveze un om pentru veșnicie și să-i ofere fericire și pace în viață.

La sfârșit mai este ceva care nu lasă nimic din orgoliul omului: Dumnezeu a ales „ceea ce nu este”. Ai conștientizat vreodată aceasta? Cu cât ești mai conștient de acest fapt, cu atât vei fi mai recunoscător lui Dumnezeu că te-a primit. Atâta timp cât mai considerăm că ceva din noi înșine este important, încă nu am înțeles că Dumnezeu nu poate accepta nimic din carnea în care se manifestă omul vechi. El a trebuit să judece carnea în Hristos pe cruce. Trebuie să ne reamintim mereu aceste lucruri, pentru că suntem mereu în pericol de a admira ceva din carne (și, prin urmare, ceva din omul vechi).

Dumnezeu a făcut socoteala radical cu omul vechi. Chiar dacă ceva din acest om vechi re apare în creștinul credincios, asta nu schimbă cu nimic sentința lui Dumnezeu asupra lui; el nu poate sta în fața Lui. Ca și creștin credincios trebuie să înveți să te porți așa cum se poartă Dumnezeu. Vei fi capabil să nu mai acorzi nicio valoare vechiului numai atunci când vei vedea ceea ce ai devenit acum. Tu ești din Dumnezeu „în Hristos Isus” (versetul 30). Totul a pornit de la Dumnezeu. El ți-a dat o nouă poziție, pe care nici cel mai mare filozof nu ți-ar fi putut-o da. Așa te vede El acum. El nu te mai vede în legătură cu vechea viață, ci te vede în Hristos. Așa trebuie să te vezi și tu acum. Hristos a făcut posibil ca tu să poți obține acest loc minunat în El.

Ceea ce Domnul Isus a devenit pentru noi este descris în versetul 30 cu patru cuvinte. Aceste patru cuvinte oferă o descriere completă.

În primul rând, *înțelepciune* de la Dumnezeu. În Hristos ai recunoscut că adevărata înțelepciune se găsește numai la Dumnezeu. El a avut un plan pentru mântuirea omului, pe care niciun om nu l-ar fi putut concepe vreodată. Astfel, pe de o parte, Dumnezeu a fost glorificat, iar pe de altă parte, s-a arătat cât de lipsite de valoare sunt toate lucrurile pe care le concepe omul.

În al doilea rând, *dreptate*. Aceasta era primul lucru de care aveai nevoie ca păcătos pentru a putea sta în fața lui Dumnezeu. Domnul Isus a realizat aceasta prin moartea și învierea Sa. Acest subiect este tratat pe larg în Epistola către Romani.

În al treilea rând, *sfințenie*. Sfințenia înseamnă că ești pus deoparte pentru un scop anume. Acum ești cineva care nu mai aparține lumii, ci lui Dumnezeu. Dumnezeu te vrea pentru Sine, ca să-L glorifici. Așa a trăit Domnul Isus ca Sfântul pe pământ și așa este El acum în cer. Deoarece tu ești în El, Dumnezeu te vede așa.

Capitolul 1

În al patrulea rând, *răscumpărare*. Aici nu este vorba despre eliberarea de sub puterea păcatului. Această răscumpărare a avut deja loc atunci când ai fost îndreptățit. Răscumpărarea despre care este vorba aici are de-a face cu răscumpărarea trupului, așa cum scrie în epistola către Romani 8 (Romani 8.23). Aceasta va avea loc la venirea Domnului Isus și, prin urmare, este încă în viitor.

Tu vezi deci că Dumnezeu te-a păzit în Hristos de la început până la sfârșit. El a făcut totul. Omul rămâne complet în afara acestui plan. Singurul lucru pe care omul a putut și poate să-l facă este să se dovedească incapabil să rezolve problemele pe care le au atât de mulți oameni. Nici eforturile tale nu au avut alt rezultat decât să te facă să disperi din ce în ce mai mult în căutarea liniștii și a păcii. După ce ai recunoscut aceasta, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te bucuri de El. Dă-I, așadar, toată onoarea și toată gloria.

Citește din nou 1 Corinteni 1.26-31. - Spune-le altora ce înseamnă pentru tine faptul că ești „în Hristos Isus” prin Dumnezeu!

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/1>